

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: B. Z.**, nar. „X“, státní příslušnost Alžírsko, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, se sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 01. 02. 2017, č. j. KRPU-5372-39/ČJ-2017-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, s e p ř i z n á v á odměna ve výši **8.228,- Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 01. 02. 2017, č. j. KRPU-5372-39/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se prodlužuje doba trvání zajištění za účelem předání o 19 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem předání stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, ze dne 08. 01. 2017, č. j. KRPU-5372-20/ČJ-2017-040022.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění cizince bylo bezúčelné, neboť v době vydání již byla určena příslušnost Rakouska pro řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná své rozhodnutí založila na údajné existenci vážného nebezpečí útěku a předpokladu, že by žalobce do Rakouska neodcestoval. Je však nespornou skutečností, že pokud by nedošlo k jeho zajištění, přicestoval by mezinárodním linkovým autobusem právě do Rakouska. Žalobce směřoval do Rakouska za svojí družkou a bratrem. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakousku a rovněž v Nizozemsku. Žalovaná tak spatřovala vážné nebezpečí útěku v jednání žalobce, který nesetřval v průběhu azylového řízení nejprve na území Rakouska a následně ani na území Nizozemska. Smyslem ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je bezpochyby snaha zajistit, aby se žadatelé o azyl nevyhýbali azylovému řízení v příslušné zemi. Žalobce se nicméně domnívá, že to nebyl jeho případ, když on sám chtěl odcestovat zpět do Rakouska a pouze jednání žalované mu v tom zabránilo. Napadené rozhodnutí je tak zcela nesmyslné a značně neekonomické, pokud byl žalobce omezen na osobní svobodě za účelem předání do Rakouska, kam sám směřoval. Žalobce s ohledem na výše uvedené proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že žalobce dlouhodobě porušoval evropské zákony o pobytu cizinců na území členských států Evropské unie. Již od roku 2009 kdy opustil svou rodnou vlast, pobýval několik let nelegálně na území Francie, Španělska, Itálie a následně Rakouska kde požádal v roce 2015 o azyl. Čistě ze zjištěných důvodů odcestoval na území Nizozemska, kde rovněž požádal o azyl. Porušování právních předpisů překročilo přijatelnou míru a navíc z chování žalobce v minulosti je zcela zřejmé, že žalobce nemá žádnou úctu k právnímu systému Evropské unie ohledně pobytového režimu cizinců. Dlouhodobý nelegální pobyt na území výše uvedených členských států bez cestovního dokladu, víza, nebo jiného oprávnění k pobytu, stejně jako nelegální cesty mezi jednotlivými státy a v neposlední řadě nerespektování povinností plynoucích mu z právních předpisů nedalo žalované jinou možnost než přistoupit k jeho zajištění za účelem kontrolovaného předání. Je pravdou, že zemí příslušnou k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je Rakousko, stejně jako je pravdou, že žalobce směřoval mezinárodním linkovým autobusem na území Rakouska, ale na základě výše zjištěných skutečností byla žalovaná nucena přistoupit k zajištění žalobce, zvláště pak když žalobce neskýtal žádnou záruku, že bude dodržovat právní předpisy. Sám žalobce vyzdvihl povinnost žadatele o mezinárodní ochranu zdržovat se na území členského státu, ve kterém podal žádost o mezinárodní ochranu a to až do konečného vyřešení. Tuto povinnost však opakovaně porušil. Nejprve opuštěním Rakouska a posléze i opuštěním Nizozemska. Vážné nebezpečí útěku je upraveno ustanovením § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a k jeho naplnění postačí spáchání byť jen jednoho uvedeného příkladu. V daném případě šlo o neoprávněný pobyt na území České republiky a snaze vyhnout se předání do státu vázaného přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Nad rámec toho žalovaná uvedla, že žalobce byl dne 22. 2. 2017 předán v rámci dublinského řízení do Rakouska. S ohledem na všechny okolnosti případu žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Z úředního záznamu o zajištění cizince soud zjistil, že žalobce byl dne 07. 01. 2017 v 10:45 hodin kontrolován hlídkou cizinecké policie při cestování ze Spolkové republiky Německo do České republiky mezinárodním linkovým autobusem. V průběhu samotné kontroly byl vyzván k předložení cestovního dokladu s platným vízem, které by ho opravňovalo k cestování po území členských států Evropské unie. Žádný takový doklad však nevlastnil a předložil pouze průkaz žadatele o mezinárodní ochranu vydaný v Nizozemí s platností do 24. 11. 2017.

Z úředního záznamu o podání vysvětlení bylo dále zjištěno, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění policejními orgány v Nizozemí poté, co mu nebyl udělen azyl. Věděl, že měl být vyhoštěn zpět do Rakouska, kde mu měl být udělen azyl a tak dne 05. 01. 2017 nasedl do vlaku do Düsseldorfu, odkud pak jel autobusem do Rakouska, konkrétně do Vídně za svojí družkou K. Báľ se letadla a nechtěl, aby ho v Rakousku zavřeli a vyslýkali. Domníval se, že autobus pojedje do Mnichova a z Mnichova pak do Vídně. Prošel nejprve policejní kontrolou v Nizozemí, kde předložil povolení k pobytu pro žadatele o azyl Nizozemska a pak následně policejní kontrolou v Drážďanech, která mu rovněž dovolila pokračovat v cestě. Na území České republiky přicestoval autobusem dne 07. 01. 2017, ale nebylo to záměrem jeho cesty, domníval se totiž, že autobus jede do Mnichova. Alžírsko, zemi původu, opustil v roce 2009, kdy odcestoval do Francie, kde pobýval nelegálně čtyři roky. Poté pokračoval do Španělska, kde strávil nelegálně jeden rok a odcestoval na šest měsíců do Itálie. V roce 2015 odjel do Rakouska kde žil dva roky. Před dvěma měsíci na doporučení kamaráda odjel do Nizozemí, jelikož mu v Rakousku nepřiznali sociální dávky. Poté co mu v Nizozemí neuznali azyl, plánoval návrat zpět do Rakouska. Z Alžírsku odcestoval z obavy o svůj život a ze strachu před teroristy. V případě jeho propuštění na svobodu má v plánu pokračovat v cestě do Rakouska a kontaktovat svoji družku K., aby mu případně poslala peníze na cestu, kdyby mu již neplatila jízdenka. Na území České republiky nemá žádné žijící příbuzné. Jeden z bratrů žije ve Vídni, stejně jako jeho družka Kateřina, druhý bratr pak žije v Německu a rodiče a jeho čtyři další sourozenci pobývají v Alžírsku.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce žil v Alžírsku, které opustil z obavy o svůj život. Sloužil v alžírské armádě, když došlo ke konfliktům mezi armádou a teroristickým skupinami. Musel opustit armádu, jinak by jej zabili jako jeho sestru. Odcestoval do Evropy za účelem získání azylu. Na území České republiky nenavázal žádné společenské nebo kulturní vztahy. Alžírsko je jeho vlast, kterou má rád, ale momentálně se tam nemůže vrátit z bezpečnostních důvodů. V současné době nedisponuje žádnými finančními prostředky, které by mu umožnili návrat do Nizozemska nebo Rakouska případně, kterými by si zajistil pobyt na území České republiky.

Součástí správního spisu byly rovněž úřední záznamy o mimořádné události, ze kterých je patrné, že se žalobce dne 09. 01. 2017 v zařízení pro zajištění cizinců Balková pokusil spáchat sebevraždu. Po lékařském ošetření byl žalobce převezen do Fakultní nemocnice Plzeň – Lochotín, kde byl hospitalizován na psychiatrickém oddělení. Následující den byl eskortován do psychiatrické léčebny v Dobřanech, z důvodu pokusu o sebepoškození, kde byl umístěn na uzavřené oddělení. Mimo tuto skutečnost, bylo při lékařském vyšetření v Krajské zdravotní nemocnici v Ústí nad Labem zjištěno, že žalobce bere diazepam na uklidnění, prášky na spaní a je závislý na omamných látkách konkrétně hašiši a kokainu.

Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 08. 01. 2017, č. j. KRPU-5372-24/ČJ-2017-040022, vyplývá, že dne 07. 01. 2017 bylo správním orgánem zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu či víza, a má být předán podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, tj. podle dublinského nařízení do Nizozemska či Rakouské republiky, neboť je žadatelem o azyl na území Nizozemska a Rakouské republiky. Žalobce svým podpisem stvrdil, že dne 08. 01. 2017 převzal stejnopis tohoto oznámení a byl s ním seznámen za přítomnosti ustanoveného tlumočníka.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) pokud nemůže být

na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Soud nejprve poukazuje na skutečnost, že rozsudkem ze dne 24. 02. 2017, č. j. 75 A 3/2017-34, byla zamítnuta žaloba, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 08. 01. 2017, č. j. KRPU-5372-20/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie a podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

K žalobnímu bodu bezúčelného prodloužení zajištění žalobce krajský soud uvádí následující. Napadené rozhodnutí jasně vysvětluje, proč bylo přistoupeno k prodloužení zajištění a soud se závěry žalované plně ztotožnil. Samotné zajištění bylo realizováno pro důvodnou obavu vážného nebezpečí útoku. V dané věci šlo především o neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky, neboť policejní hlídce nepředložil platný cestovní průkaz, vízum či jiný dokument, který by jej opravňoval cestovat po území členských států Evropské unie. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení Dublinského střediska, podalo dne 10. 01. 2017 příslušnou žádost o převzetí nebo přijetí zpět cizince na území Rakouské republiky, přičemž byla stanovena dvoutýdenní lhůta pro odpověď příslušného státu. Žalované bylo dne 24. 01. 2017 doručeno oznámení, informující ji o skutečnosti, že dne 13. 01. 2017 byl obdržen souhlas Rakouské republiky s převzetím žalobce zpět na své území. S ohledem na tyto skutečnosti tak žalovaná přistoupila k prodloužení doby trvání zajištění, neboť by reálně nemohlo dojít k přemístění žalobce v době, pro kterou bylo stanoveno zajištění. Jak již bylo řečeno výše, u žalobce i nadále přetrvávala obava vážného nebezpečí útoku. Žalobce se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání, když po dobu šesti let pobýval neoprávněně na území členských států Evropské unie a opětovně porušoval povinnosti uložené právními předpisy upravujícími vstup a pobyt cizinců na území stát Evropské unie, čímž prokázal, že nemá de facto žádné zábrany při jejich porušování. Žalobcovu námitku bezúčelnosti napadeného rozhodnutí tak soud shledal jako nedůvodnou.

Závěrem pak soud uvádí, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na skutečnost, že žalobce byl dne 22. 02. 2017 v rámci dublinského řízení předán na území Rakouské republiky, čímž prodloužení zajištění splnilo svůj účel.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 22. 02. 2017, č. j. 75 A 7/2017-18. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát.

V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 8.228,- Kč za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 1.428,- Kč ve výši 21 % DPH z částky 6.800,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. března 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová